ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΠΑΓΩΓΕΩΝ

Σκύλοι - σωματοφύλακες προσωπικοτήτων στὴν Ἰταλία

ΑΠΕΔΕΙΧΘΗΣΑΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΠΙΣΤΟΙ

ΡΩΜΗ. Εἰς τὴν Ἰταλίαν, σωματοφύλακας δὲν ἔχουν μόνον τὰ ἐπίσημα πολιτικὰ πρόσωπα, ἀλλὰ τὸ κῦμα τῶν ἀπαγωγῶν ἔχει δημιουργήσει μίαν ὁλόκληρον τάξιν σωματοφυλάκων, οἱ ὁποῖοι φρουροῦν πλουσίους Ἰταλούς, τελευταίως δέ, ὁλονὲν περισσότεροι Ἰταλοὶ προτιμοῦν νὰ χρησιμοποιοῦν εἰδικῶς ἐξησκημένους σκύλους, ἡ τιμὴ τῶν ὁποίων ἔχει φθάσει εἰς ὕψη δυσθεώρητα.

Ἕνα τοιοῦτον σκύλον χρησιμοποιεῖ ὁ Τζιόρτζιο Μολέζε, γνωστὸς κοσμηματοπώλης τοῦ Μιλάνου. Εἰς τὸ κατάστημά του τὸ ὁποῖον ἔχει ἐξοπλίσει μὲ παντὸς εἴδους συσκευὰς συναγερμοῦ κατὰ τῶν διαρρηκτῶν, ὁ Μολέζε λέγει, δεικνύων τὸν τεράστιον ποιμενικὸν κύνα ὁ ὁποῖος ἵσταται διαρκῶς δίπλα του:

«Μοῦ ἔχει στοιχίσει ὅσον καὶ ἕν πολυτελὲς αὐτοκίνητον, ἀλλὰ δὲν ἔχω παρὰ νὰ σηκώσω τὰ χέρια μου καὶ ἀμέσως θὰ ριφθῇ ἐπὶ τοῦ ἐπισκέπτου διὰ νὰ τὸν πνίξῃ».

Εἷς καλός, ἐξησκημένος ποιμενικὸς σκύλος στοιχίζει περὶ τὰς 5.740 δολλάρια.

Ἡ ἀπαγωγὴ τοῦ ἄλλοτε πρωθυπουργοῦ Ἄλντο Μόρο καὶ ὁ φόνος τῶν πέντε σωματοφυλάκων οἱ ὁποῖοι τὸν συνώδευαν ἔχει σοβαρῶς κλονίσει τὴν ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν σωματοφυλάκων. Οἱ ἴδιοι οἱ ἀστυνομικοὶ οἱ ὁποῖοι τοποθετοῦνται ὡς φύλακες ἐπισήμων προσώπων, παραδέχονται ὅτι εἶναι ἀνεπαρκῶς ἐξησκημένοι εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν ὠργανωμένων ἐπιθέσεων, διότι τὸ μόνον προσὸν των εἶναι ἡ ἱκανότης των εἰς τὴν σκοποβολήν. Ἀλλ' εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Μόρο, μόνον ὁ εἷς ἐκ τῶν σωματοφυλάκων ἐπρόλαβε νὰ ἀνασύρῃ τὸ ὅπλον του καὶ νὰ πυροβολήσῃ προτοῦ πέσῃ νεκρὸς ὑπὸ τὰς σφαίρας τῶν ἀπαγωγέων. Οἱ ἄλλοι, δὲν ἐπρόλαβαν κἂν νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ ὅπλα των. Διότι ἦταν ἀμέριμνοι εἰς τὰ δύο αὐτοκίνητα τῆς συνοδείας τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ κόμματος τῶν Χριστιανοδημοκρατῶν. Πολλοὶ ἀστυνομικοὶ ἔχουν τόσον τρομοκρατηθῆ ἀπὸ τὸν θάνατον τῶν συναδέλφων των, ὥστε ζητοῦν νὰ τοποθετηθοῦν εἰς ἀσφαλεστέρας ἐρ νασίας.

ΠΕΡΙ ΕΝΤΙΜΟΤΗΤΟΣ

Ἡ ἐντιμότης τῶν ἀστυνομικῶν σωματοφυλάκων εἶναι πέραν πάσης ἀμφισβητήσεως, δὲν συμβαίνει, ὅμως, τὸ ἴδιο, τελευταίως ἰδίως, μὲ τοὺς ἰδιωτικοὺς σωματοφύλακας.

Εἰς τὴν Ἰταλίαν, χώραν μαστιζομένη ἀπὸ τὴν ἀνεργίαν, αἱ ἐπιχειρήσεις ἐξευρέσεως σωματοφυλάκων ἀνθίζουν. Πέρυσι, ἡ στρατιὰ τῶν ἰδιωτικῶν σωματοφυλάκων ἠρίθμει περὶ τὰς 20.000 ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι ἐχρησιμοποιοῦντο ὑπὸ 400 ἑταιρειῶν διὰ νὰ προστατεύουν τοὺς πλουσίους καὶ τὸν πλοῦτον των. Πολλοί, ὅμως, πλούσιοι Ἰταλοὶ φοβοῦνται ὅτι οἱ ἴδιοι οἱ σωματοφύλακες των ἠμποροῦν νὰ δίδουν πληροφορίας εἰς ἀπαγωγεῖς. Λέγεται ὅτι ὑπάρχει μία «συμμορία» μὲ ἰδικοὺς της ἀνθρώπους εἰς τὰς εἰδικὰς ἀσφαλιστικὰς ἑταιρείας, αἱ ὁποῖαι εἰδικεύονται εἰς τὰς συνάψεις ἀσφαλειῶν κατὰ τῶν ἀπεργιῶν μὲ ξένας ἀσφαλιστικὰς ἑταιρείας, τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ἑλβετίας, τῆς Δυτικῆς Γερμανίας καὶ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, διότι εἰς τὴν Ἰταλίαν ἡ σύναψις ἀσφαλειῶν κατὰ τῶν ἀπαγωγῶν ἀπαγορεύονται. Λέγεται, λοιπόν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τῶν ἀσφαλειῶν ἔχουν δώσει τὰ ὀνόματα τῶν 76 πλουσίων οἱ ὁποῖοι ἀπήχθησαν πέρυσιν, ὡς καὶ τὰ ποσὰ διὰ τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀσφαλισθῆ.

Εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀπαγορεύεται ἐπίσης ἡ μίσθωσις ἰδιωτικῶν σωματοφυλάκων, ἐπιτρέπεται, ὅμως, ἡ μίσθωσις φρουρῶν κτιρίων ἢ κινητῶν ἀντικειμένων. Οὕτω, ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ δύναται εἷς Ἰταλὸς νὰ παρακάμψῃ τὸν νόμον, εἶναι νὰ κυκλοφορῇ μὲ πολλὰ χρήματα ἐπάνω του, ὁπότε ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συνοδεύεται ὑπὸ φρουροῦ. Ὁ μισθὸς ἑνὸς καλοῦ φρουροῦ κυμαίνεται ἀπὸ 115 ἕως 230 δολλάρια ἡμερησίως.

Ἡ ἀγορὰ ἑνὸς σκύλου λύει πολλὰ προβλήματα, καὶ ὑλικὰ καὶ νομικά, διὰ τοὺς θέλοντας νὰ ἔχουν μίαν καλὴν φρούρησιν. Εἰς τὴν Ἰταλίαν ὑπάρχουν περὶ τὰς 36.000 καλῶς ἐξησκημένοι σκύλοι — φρουροί, ἐκ τῶν ὁποίων αἱ 24.000 εἶναι Γερμανοὶ ποιμενικοὶ κύνες. Οὗτοι πωλοῦνται εἰς τὴν τιμὴν τῶν 5.740 δολλαρίων ἕκαστος. Ἄλλα εἴδη εἶναι οἱ Ντόμπερμαν καὶ οἱ Ναπολιτᾶνοι Μαστίφ, τῶν ὁποίων τὸ βάρος ἀνέρχεται εἰς 76 κιλά. Αἱ ἐπιχειρήσεις πωλήσεως σκύλων — φρουρῶν ἔχουν κύκλον ἐργασιῶν 7 ἑκατομμυρίων δολλαρίων ἐτησίως. Ὁ κυριώτερος ἐκπαιδευτὴς των εἶναι ὁ Γερμανὸς Μάνφρεδ Τίτς, ὁ ὁποῖος διατηρεῖ σχολὴν βορείως τοῦ Μιλάνου καὶ τοῦ ὁποίου οἱ σκύλοι γνωρίζουν νὰ ὑπακούουν εἰς ὀκτὼ εἴδη διαταγῶν, ἀρκεῖ νὰ τοὺς δίδωνται εἰς τὴν Γερμανικὴν γλῶσσαν.

ΤΟ ΑΚΤΙΝΟΛΟΓΙΚΟν

ΠΑΝ. ΛΑΛΑΠΑΝΟΥ

ΙΑΤΡΟΥ

ΑΚΤΙΝΟΛΟΓΟΥ-ΡΑΔΙΟΛΟΓΟΥ

ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΝ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 40 — ΓΩΝΙΑ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

ΤΗΛΕΦ. 277-277

★

★ ΣΥΜΒΑΣΙΣ ΜΕ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΤΑΜΕΙΑ

Μπέγκιν, ὁ τρομοκράτης ποὺ ἔγινε πρωθυπουργὸς

Τὸ γεράκι τοῦ Ἰσραὴλ διαδίδει τὴ Βίβλο μὲ τὸ τουφέκι

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ ΥΠΟ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΗ

ΠΑΡΙΣΙ. Ἀνάμεσα στὸ «θεὸ τοῦ Ἰσραήλ, τὸ θεὸ τοῦ στρατοῦ» καὶ τὸν Μεναχέμ Μπέγκιν, ποὺ ἀπὸ παιδὶ προσευχόταν σ' αὐτούς, ἔχουν ὀρθωθεῖ τελευταῖα μερικὰ ἐμπόδια, γράφει ἡ γαλλικὴ ἐπιθεώρηση «Λέ Πουάν».

Ὁ Ἰσραηλινὸς πρωθυπουργὸς βρίσκεται σήμερα ὑπὸ ἀμφισβήτηση. Πρῶτα ἀπ' ὅλα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἡ βοήθεια τῶν ὁποίων τοῦ εἶναι ἀπαραίτητη. Καὶ μετὰ στὸ Κάϊρο, ὅπου οἱ ἰσραηλινοαιγυπτιακὲς διαπραγματεύσεις διακόπηκαν λίγο μετὰ τὴν ἐπανάληψή τους. Τέλος, στὴν ἴδια του τὴ χώρα, ὅπου εἶχε νομίσει ὅτι εἶναι ὁ μοναδικὸς προφήτης.

Στὴν Ἀμερική, αὐτὸ ποὺ τώρα ἔχουν ἀρχίσει νὰ τοῦ προσάπτουν δὲν εἶναι βέβαια ἡ εἰσβολὴ στὸ Νότιο Λίβανο. Εἶναι ἡ ἄρνησή του νὰ παραχωρήσει στοὺς Παλαιστίνιους μιὰ πατρίδα στὴν Παλαιστίνη, ἡ ἐπιμονή του νὰ διατηρήσει τὴν ἀραβικὴ δυτικὴ ὄχθη τοῦ Ἰορδάνη κάτω ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴ κηδεμονία τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ἡ ἐγκατάσταση ἰσραηλινῶν οἰκισμῶν ὄχι μόνο στὴ δυτικὴ ὄχθη ἀλλὰ ἀκόμα καὶ στὴν χερσόνησο τοῦ Σινᾶ — ποὺ εἶναι ἕτοιμος ἂν τὸν πιστέψει κανεὶς νὰ ἐπιστρέψει στὴν Αἴγυπτο. Μέχρι σημείου ποὺ ἡ ἐλπίδα μιᾶς κάποιας εἰρήνης στὴ Μέση Ἀνατολὴ νὰ ἀπομακρύνεται κάθε μέρα καὶ περισσότερο.

Στὸ Ἰσραήλ, ἄλλοι τὸν κατηγοροῦν ὅτι δὲν προχώρησε σὲ πλήρη «ἐκκαθάριση» τοῦ Λιβάνου ἀπὸ τοὺς Παλαιστίνιους καὶ ἄλλοι ὅτι μὲ τὴ σκληρή του στάση, βάζει ἐμπόδια στὴ σύναψη ἑνὸς συμφώνου εἰρήνης.

ΑΒΡΑΑΜ ΚΑΙ ΙΑΚΩΒ!

Κάτω ἀπὸ τὰ συγκεντρωμένα αὐτὰ πυρά, εἶναι δυνατὸ κάποτε ὁ Μπέγκιν νὰ ἀναγκαστεῖ νὰ παραιτηθεῖ. Δὲν πρόκειται ὅμως καὶ νὰ ὑποκύψει. Γι' αὐτὸν τὸ κράτος τοῦ Ἰσραὴλ εἶναι ἕνα «ἐλέω Θεοῦ» κράτος. Δὲν τὸν ἐνδιαφέρει καμμιὰ διπλωματικὴ ἀναγνώριση. «Τὸ δικαίωμά μας νὰ ὑπάρξουμε σὰν κράτος τὸ ἔχουμε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ, τὸν Ἰακώβ καὶ τὸν Ἰσαάκ», εἶπε στοὺς Αἰγυπτίους.

Ἡ δυτικὴ ὄχθη δὲν ὑπάρχει γι' αὐτόν. Ὁ Μεναχέμ Μπέγκιν δὲν ξέρει παρὰ τὴν Ἰουδαία καὶ τὴν Σαμαρία, τὰ δύο βασίλεια ποὺ 9 αἰῶνες πρὶν ἀπὸ τὴν γέννηση τοῦ Ἰησοῦ ἀποτελοῦσαν τὸ Ἔρετς Ἰσραέλ, τὴν «γῆ τοῦ Ἰσραήλ». Ἂν κάποιος τολμοῦσε νὰ τοῦ μιλήσει γιὰ τὰ δικαιώματα τῶν Παλαιστινίων ἢ τοῦ Χουσεῖν στὰ ἐδάφη αὐτὰ ὁ Μπέγκιν θὰ τοῦ ἀπαντοῦσε ἐπικαλούμενος τὰ δικαιώματα τοῦ Ἱεροβοάμ ἢ τοῦ Ροβοάμ, δυὸ βασιλιάδων τοῦ Ἰσραήλ τῶν ὁποίων αἰσθάνεται σὰν ὁ κατ' εὐθείαν ἀπόγονος. Γιὰ τὸν πρωθυπουργὸ τοῦ Ἰσραὴλ ἡ Βιβλικὴ Ἱστορία συνεχίζεται. Γιὰ νὰ μιλήσει γιὰ τοὺς ξένους χρησιμοποιεῖ ἀκόμα τὸν ὅρο «ἄπιστοι».

Πολλοί — οἱ περισσότεροι Ἑβραῖοι κατέφυγαν στὸ Ἰσραὴλ γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸν ρατσισμό. Ὁ Μεναχέμ Μπέγκιν ὑπῆρξε καὶ αὐτὸς θῦμα τοῦ ἀντισημιτισμοῦ. Γι' αὐτὸν ὅμως τὸ Ἔρετς Ἰσραέλ δὲν ἦταν καταφύγιο. Ἦταν σκοπὸς καὶ φιλοδοξία, «ἁλίγιος» — ποὺ σημαίνει ἐπιστροφὴ καὶ ἀνάληψη.

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

Ὅταν κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου φθάνει μετὰ ἀπὸ τὴν ἐκτόπισή του στὴ Σιβηρία, στὴν Παλαιστίνη, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ, τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακώβ ἔχει γιὰ θεό του καὶ τὸν Βλαντιμίρ Γιαμποτίνσκυ, ἕναν Ρωσοεβραῖο ποιητὴ καὶ δημοσιογράφο, ὑμνητὴ τοῦ ἐπιθετικοῦ σιωνισμοῦ καὶ ἱδρυτὴ τῆς Ἰργκούν— τῆς Ἐθνικῆς Στρατιωτικῆς Ὀργάνωσης.

Τὸ 1944 ὁ Μεναχέμ Μπέγκιν γίνεται ἀρχηγὸς τῆς Ἰργκούν. Κι ἀρχίζει ἕνας Σιπλὸς πόλεμος: ἐναντίον τῶν Ἄγγλων ποὺ κατέχουν τὴν Παλαιστίνη καὶ ἐναντίον τῶν Ἀράβων ποὺ εἶναι ἀντίθετοι στὴν εἰσροὴ τῶν Ἑβραίων. Ὁ σημερινὸς πρωθυπουργὸς τοῦ Ἰσραὴλ ἀπορρίπτει μὲ ἀποτροπιασμὸ τὸν χαρακτηρισμὸ τοῦ «τρομοκράτη» ποὺ τοῦ ἀπέδιδαν οἱ ἀγγλικὲς ἀρχὲς κατοχῆς. Γι' αὐτὸν «τρομοκράτες» εἶναι μόνο τὰ μέλη τῆς Ὀργάνωσης γιὰ τὴν Ἀπελευθέρωση τῆς Παλαιστίνης, αὐτῆς τῆς ὀργάνωσης «δολοφόνων» ἢ ἀκόμα χειρότερα «ναζὶ ποὺ διψοῦν γιὰ ἑβραϊκὸ αἷμα».

Ὁ ἀγώνας τοῦ Μπέγκιν τί ἦταν; Τρομοκρατικὸς ἢ ἀπελευθερωτικός; Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1946 ἡ Ἰργκούν ἀνατινάζει τὸ ξενοδοχεῖο «Κίνγκ Νταίηβιντ», ὅπου χρόνια ἀργότερα θὰ καταλύσει ὁ Ἀνουὰρ ἔλ Σαντάτ. Ἀπολογισμός: 200 νεκροί. Ὁ Μπέγκιν ἐπικηρύσσεται. Μεταμφιεσμένος σὲ ραββίνο ἐξακολουθεῖ νὰ δρᾶ στὴν παρανομία.

Ἀπρίλιος 1948: Στὸ ἀραβικὸ χωριὸ Ντέϊρ Γιασὶν ποὺ κσταλαμβάνουν ἐξ ἐφόδου οἱ ἄνδρες τῆς Ἰργκούν, νεκροὶ καὶ πάλι 200. Σ' ἕνα ἀπὸ τὰ βιβλία του, ὁ Μεναχέμ Μπέγκιν ὑποστηρίζει ὅτι Ἰρακινοὶ στρατιῶτες εἶχαν ἐμποδίσει τοὺς ἄμαχους καὶ τὰ γυναικόπαιδα νὰ ἐγκαταλείψουν, τὶς κατοικίες τους.

Ο ΘΕΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ!

Τὸ αἷμα τῶν ἀθώων βαραίνει γι' αὐτὸν τὸν ἀντίπαλο. Ἀκόμα ὅμως κι ὅταν προβάλλει τὴν ἐκδοχὴ αὐτή, δὲν διστάζει ἀπὸ τὴν ψυχρή του ὑπολογιστικὴ σκοπιὰ νὰ πεῖ: «Στόχος τῆς ἐχθρικῆς προπαγάνδας ἦταν νὰ μᾶς σπιλώσει. Στὸ τέλος ὅμως μᾶς ἐξυπηρέτησε. Οἱ Ἄραβες τοῦ Ἔρετς Ἰσραέλ πανικοβλήθηκαν» (ἀπὸ τὴ σφαγὴ τοῦ Ντέϊρ Γιασίν). Οἱ Ἄγγλοι φεύγουν ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ Ἄραβες.

«Θὰ μᾶς βοηθήσει ὁ θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὁ θεὸς τοῦ στρατοῦ». Ἔτσι ἄρχιζε τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Ἰργκούν, μὲ τὸ ὁποῖο ἡ ὀργάνωση τοῦ Μπέγκιν κήρυξέ πρὶν χρόνια τὸν πόλεμο στοὺς Ἄγγλους ἀλλὰ καὶ στοὺς Ἄραβες ποὺ ζοῦσαν ἀπὸ αἰῶνες στὴ χώρα ποὺ ὁ θεὸς εἶχε κάποτε δωρίσει στὸ λαὸ τοῦ Μπέγκιν. Τὸ σχέδιο εἰρήνης τοῦ Ἰσραηλινοῦ πρωθυπουργοῦ εἶναι καθαρό. Σὲ καμμιὰ περίπτωση δὲν πρόκειται νὰ ἀφεθοῦν ἡ δυτικὴ ὄχθη καὶ ἡ Γάζα στὸ «ἔλεος τῆς ὀργάνωσης αὐτῆς δολοφόνων ποὺ εἶναι γνωστὴ σὰν Ο.Α.Π.».

Πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι οἱ Ἄραβες κάτοικοι τῆς Ναμπλούς, τῆς Βηθλεέμ καὶ τῆς Ἱεριχοῦς δὲν θὰ ἔχουν κανένα δικαίωμα αὐτοδιάθεσης. Μὲ κανένα τρόπο ἡ γῆ αὐτὴ δὲν πρέπει, γιὰ τὸν Μπέγκιν νὰ γίνει Παλαιστινιακή. Στὶς 8 Δεκεμβρίου τοῦ 1977 ὁ Μπέγκιν δήλωνε ὅτι τὸ πρόβλημα, ἦταν λυμένο. Ἀπὸ τὸν θεὸ τὸν ἴδιο: ἡ χώρα αὐτὴ εἶναι δική μας. Ἀνήκει δικαιωματικὰ στὸν ἑβραϊκὸ λαό», εἶπε.

Ὁ Μεναχὲμ Μπέγκιν δὲν εἶναι διατεθειμένος νὰ δώσει πολλά. Οὔτε ἀπὸ τὴν Ἰουδαία «του», οὔτε ἀπὸ τὴν Σαμαρία «του» οὔτε ἀπὸ τὴ Γάζα «του». Οὔτε ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὸ Σινά, ὅπου θέλει νὰ κρατήσει τοὺς ἰσραηλινοὺς οἰκισμούς. Λίγο ὅπως παλιότερα οἱ Δυτικοὶ διέθετον στὴν Κίνα δικά τους ἐδάφη πάνω στὰ ὁποῖα οἱ Κινέζοι δὲν εἶχαν κανένα ἔλεγχο.

«Εἶναι τρομακτικὰ αἰσιόδοξος», λέει κάποιος φίλος του. Γιατὶ νὰ μὴ εἶναι; Δὲν εἶναι ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὸ Ἰσραὴλ δὲν εἶναι ὁ «ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ θεοῦ»;

Στὴ Γερμανία καὶ στὸν ἄνδρα σύνταξη μετὰ τὸν θάνατο τῆς συζύγου

ΒΟΝΝΗ. Τὸ κοινωνικὸ σύστημα ἀσφαλίσεων τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας ἀναφέρεται σὰν ἕν ἀπὸ τὰ καλύτερα τοῦ κόσμου. Τὰ τελευταῖα ὅμως ἔτη ἦλθεν καὶ πάλιν πρὸς συζήτησιν ἕνας νόμος, ὁ ὁποῖος ἰσχύει ἀπὸ τὸ 1883, καὶ ὁ ὁποῖος ἀφορᾶ στὶς ἀδικίες, ἐξ ἀπόψεως συνταξιοδοτήσεως, τὰς ὁποίας ὑφίσταται ἡ γυναίκα. Ὅμως καὶ οἱ ἄνδρες ἔχουν παράπονα. Δεδομένου ὅτι ἂν πεθάνη πρώτη μία ἐργαζομένη γυναίκα, ὁ ἄνδρας της λαμβάνει τὴν σύνταξίν της μόνον «ἐφ' ὅσον ἡ συνεισφορὰ τῆς γυναικὸς εἰς τὰ οἰκογενειακὰ ἔξοδα ἦτο μεγαλυτέρα ἀπὸ τὴν τοῦ ἀνδρός». Αὐτὸ ὅμως, ὡς εἶναι φυσικόν, μόνον σπανίως δύναται νὰ συμβῇ.

Ὁπωσδήποτε τὸ κοινωνικὸ σύστημα τὸ ὁποῖον τὸ 1883 ἐθεωρεῖτο προοδευτικόν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραμείνῃ καὶ σήμερον προοδευτικὸν καὶ νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις περὶ ἰσότητος καὶ δικαιοσύνης τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Συντάγματος. Δύο πρότυπα γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ἰσχύοντος συστήματος ἄρχισαν νὰ ἐπεξεργάζωνται οἱ πολιτικοί. Τὸ «πάρτνερρεντ» ἢ «συνεταιρικὴ σύνταξις» τοῦ χριστιανο—δημοκρατικοῦ κόμματος καὶ τὸ «Ρέντενσπλίττινγκ» ἢ «μοιρασιὰ τῆς συντάξεως» τοῦ ἐλευθέρου δημοκρατικοῦ κόμματος.

Καὶ στὰ δύο πρότυπα ὑπάρχει ἡ διάταξις διὰ τὴν «πρόνοιαν ἰσότητος», ἡ ὁποία γίνεται ἀποδεκτὴ καὶ ἀπὸ τὸ σοσιαλδημοκρατικὸ κόμμα.

Καὶ τὰ δύο πρότυπα — «παρτνερρέντε» καὶ «Ρέντενσπλίττινγκ» — βασίζονται ἐπὶ μιᾶς ἀρχῆς: Καὶ ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναίκα θὰ μοιράζωνται ἐξ ἴσου τὶς συντάξεις των, ἀσχέτως τοῦ ποῖος προσέφερε περισσότερα εἰς τὰ οἰκογενειακὰ ἔξοδα καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ποσοῦ συντάξεως. Δηλαδή, ἐκ τῶν κοινῶν ἀπαιτήσεων θὰ λαμβάνῃ ἕκαστος τὸ 50% ὡς σύνταξιν.

Ὅταν πεθάνῃ ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο, τότε ὁ ἐπιζῶν δὲν θὰ περιορίζεται εἰς τὸ 50% τῶν κοινῶν ἀπαιτήσεων, ἀλλὰ θὰ λαμβάνῃ μίαν ἐπὶ πλέον ἐπιχορήγησιν 25%, οὕτως ὥστε αἱ ἀποδοχαί του νὰ ἀνέρχωνται εἰς τὰ 75% τῶν κοινῶν ἀπαιτήσεων. Ἡ γυναίκα, ὡς γνωστὸν ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείπῃ τὴν ἐργασίαν της πολὺ ἐνωρίτερον τοῦ ἀνδρὸς λόγω τῶν οἰκιακῶν καὶ οἰκογενειακῶν ἀναγκῶν. Κανονικά, ὡς ἐκ τούτου ἡ γυναίκα ἀπολαμβάνει τῶν ἐλαχίστων δικαιωμάτων συνταξιοδοτήσεως. Ἐν τούτοις λαμβάνει τὰ 50% τῶν κοινῶν συνταξιοδοτικῶν δικαιωμάτων ἀνδρὸς καὶ γυναικός. Ὡς εἶναι κατανοητόν, στὸ σημεῖον αὐτὸ γίνεται μιὰ ἀδικία γιὰ τὸν ἄνδρα. Διὰ τὴν ἐξάλειψιν αὐτῆς τῆς ἀδικίας ἐφρόντισεν τὸ χριστιανο—δημοκρατικὸν κόμμα εἰς τὸ πρότυπόν του νὰ ὑπολογίζωνται θετικῶς εἰς τὴν αὔξησιν τῆς συντάξεως τὰ ἔτη κατὰ τὰ ὁποῖα ἡ γυναίκα δὲν ἐργάζεται καὶ δὲν πληρώνει ἀσφάλεια, λόγω τῶν οἰκονενειακῶν ὑποχρεώσεών της. Ἐπίσης τὸ πρότυπον τοῦ χριστιανοδημοκρατικοῦ κόμματος ἀναφέρει ὅτι ἡ ἐπὶ πλέον ἐπιχορήγησις ἐκ τοῦ 25% θὰ δίδεται εἰς τὸν ἐπιζῶντα (ἢ εἰς τὴν ἐπιζῶσαν) μόνον ἐφ' ὅσον δὲν δύναται πλέον νὰ ἐργασθῇ. Τὸ ἐν λόγῳ πρότυπον προβλέπει εἰσέτι ἀσφάλειαν καὶ διὰ τὰς περιπτώσεις ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν.

ΜΕΤΑ ΤΗν ΕΞΑΘΛΙΩΣΗ

Αὐτοδιοίκηση στοὺς Ἰνδιάνους

ΜΕ ΘΕΤΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ. Ἕνας Σιοὺ χαιρετᾶ φιλικῶς τὸ ἀστυνομικὸν αὐτοκίνητον τὸ ὁποῖον διέρχεται ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν πόρταν του, εἰς ἕνα οἰκισμὸν τοῦ Γοῦντεν Νῆ τῆς Νοτίου Ντακότα. Εἰς τὰς πλευρὰς τοῦ αὐτοκινήτου ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή: «Φυλετικὴ Ἀστυνομία Ἰγκάλα Σιού». Τὸ σῆμα τοῦτο ἔχει τεραστίαν σημασίαν διὰ τὸ χωρίον αὐτό, τὸ ὁποῖον τῷ 1973, εἶχε καταστῇ ἡ σκηνὴ αἱματηρῶν γεγονότων.

Πέντε ἔτη μετὰ τὰς αἱματηρὰς ταραχάς, αἱ ὁποῖαι συνετάραξαν ὅλους τοὺς οἰκισμοὺς τῶν Ἰνδιάνων καὶ ἀπεκορυφώθη σαν εἰς τὴν πολιορκίαν τοῦ Γοῦντετ Νῆ, ἡ Ἀστυνομία εὑρίσκεται πλέον εἰς χεῖρας τῶν Ἰνδιάνων καὶ δὲν διοικεῖται, εἰς τὰς Ἰνδιανικὰς περιοχάς, ὑπὸ τῆς ὁμοσπονδιακῆς Ἀστυνομίας, Οὕτω εἷς σοβαρὸς παράγων ὀργῆς τῶν Ἰνδιάνων ἔχει ἐκλείψει, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἔχῃ μειωθῇ καὶ ἡ ἐγκληματικότης ἀπὸ 75 εἰς 35ο)ο εἰς τὰς περιοχάς αὐτάς.

Ἡ μεταβίβασις εἰς ὡρισμένους τομεῖς τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὰς Ὁμοσπονδιακὰς ἀρχὰς εἰς χεῖρας τῶν ἰδίων τῶν φυλῶν τῶν Ἰνδιάνων ἔχει ἐπιφέρει εὐοιώνους μεταβολὰς εἰς τὴν ζωὴν τῶν φυλῶν αὐτῶν, τὰ ἐπιτευχθέντα, ὅμως ἀποτελέσματα ἐνθαρρύνουν ἐκείνους οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ ἀνυψώσουν τὸ κοινωνικὸν καὶ οἰκονομικὸν ἐπίπεδον τῶν Ἰνδιάνων, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ κατώτερον ὅλων τῶν τάξεων, ἰδίως εἰς τοὺς τομεῖς τοῦ εἰσοδήματος καὶ τῆς ἀπασχολήσεως.

«Ἡ κατάστασις κάθε ἄλλο παρὰ εἶναι τελεία», λέγει ὁ Τζόζεφ Ντελακρούζ, πρόεδρος τῆς φυλῆς Κινώ, εἰς τὴν Πολιτείαν τῆς Οὐάσιγκτων. «Καὶ τὰ ὅσα, ὅμως, ἔχουν ἐπιτευχθῆ ἕως τώρα, ἀποτελοῦν θαῦμα. Ἤδη, εἰς πολλοὺς ἀποκλειστικοὺς χώρους τῶν Ἰνδιάνων, τὰ σχολεῖα, ἡ Ἀστυνομία καὶ τὰ ἔργα ὁδοποιΐας διευθύνονται ὑπὸ Ἰνδιάνων. Πολλαὶ ὁμάδες Ἰνδιάνων, ἐνθαρρυνθεῖσαι ἐκ τῶν προσφάτων δικαστικῶν ἀποφάσεων αἱ ὁποῖαι ἀναγνωρίζουν τὰς παλαιὰς συνθήκας μὲ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, διὰ τὴν ἀποκλειστικὴν κτῆσιν ὡρισμένων γαιῶν, ζητοῦν δικαστικῶς τὴν ἀναγνώρισιν καὶ ἄλλων τίτλων των, ἀπὸ τὸ Μαίην ἕως τὴν Ντακότα.

Η ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΙΣ

Ἡ ψηφισθεὶς τῷ 1975 νόμος περὶ Αὐτοδιαθέσεως τῶν Ἰνδιάνων ἔχει ἐνθαρρύνει τὰς φυλὰς νὰ ἀναλάβουν ἐκεῖναι τὴν ἐπιστασίαν τῶν πλείστων δημοσίων ὑπηρεσιῶν. Ὁ νόμος οὗτος ἀπετέλεσεν ἔν ὀρόσημον εἰς τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν φυλῶν καὶ τῆς ὁμοσπονδιακῆς κυβερνήσεως, ἡ ὁποία ἐθεώρει ἕως τότε τὰς φυλὰς ἀνικάνους νὰ διαχειρισθοῦν τὰς ὑποθέσεις των. Ἐν τούτοις, κατὰ τὰς δύο τελευταίας διετίας μία ὁλονὲν διογκουμένη ὁμὰς μορφωμένων Ἰνδιάνων ἀπέδειξεν ὅτι οὗτοι δύνανται νὰ εἶναι ἐξαίρετοι ἡγέται, οὕτω δέ, ζητοῦν ὁλονὲν περισσοτέρας ἐξουσίας διὰ νὰ ἀποφασίσουν περὶ τῶν τυχῶν τῶν φυλῶν των.

Εἷς τυπικὸς ἐκπρόσωπος τῆς νέας αὐτῆς γενεᾶς εἶναι ὁ Σέσιλ Οὐΐλλιαμς, πρόεδρος τῆς φυλῆς Παπάγο τῆς Ἀριζόνα. Ἄλλοτε ὁδηγὸς φορτηγῶν αὐτοκινήτων, ἀνατραφεὶς εἰς μίαν πόλιν ἀνθρακωρύχων ἐκτὸς τῆς ἀποκλειστικῆς περιοχῆς τῆς φυλῆς του, γνωρίζει καλῶς τὰ ζητήματα τὰ ἀφορῶντα τὴν φυλήν, τὴν Πολιτείαν καὶ τὸ ἔθνος. ἡ δὲ δραστηριότης του ὑπῆρξεν ἀποφασιστικὸς παράγων διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς φυλῆς του, ἡ ὁποία ἔχει ἀποκλειστικὸν χῶρον εἰς τὸ Κοννέκτικατ.

«Κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν», λέγει ὁ Οὐΐλλιαμς, «ἡ φυλή μας ξεύρει τί νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν ὁμοσπονδιακὴν κυβέρνησιν. Ἡ κυβέρνησις μᾶς ἀκούει, οὕτω δέ, προοδεύομεν περισσότερον ἀπὸ ἄλλοτε».

ΕΜΦΑΝΗΣ ΑΛΛΑΓΗ

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς αὐτοδιοικήσεως εἶναι ἐμφανῆ ἰδίως εἰς τὴν κυρίως περιοχὴν τ